

Molnár István 10 Éves Korában

Ez a férjem, Molnár István tízéves korában.

A férjem 1944. június harmincadikán töltötte be a tizennyolcat, és akkor sürgősen behívták munkaszolgálatra Jászberénybe. Ott még lehetett közlekedni egyik csoportból a másikba, és ő olyan csoportba került, ahol ismerősök voltak, akik azon a környéken laktak, ahol az üzletük volt, a Nagymező utcában. Idősebbek voltak nála, ő tizennyolc éves volt, ezek meg jó harmincasok. Egy másik csoportban volt egy cserkész társa, és az szólt neki, hogy gyere át a mi csoportunkba, ott

csupa fiatal van, sokkal jobb. A férjem meg azt mondta, hogy én már itt letettem a cuccomat. Ott maradt, és mint a mellékelt ábra mutatja, ők megmaradtak, az a szerencsétlen fiú a csoportjával együtt pedig beleesett ebbe a bizonyos bori kettes lépcsőbe, akiket agyonlőttek, mert kellett a vagon a németeknek. Csupa tizenhét-húsz éves fiút legépfegyvereztek [Randolph L. Braham írja, hogy a németek 1944. szeptember közepén döntöttek Bor és környéke kiürítéséről. Az evakuált zsidók második csoportja, kb. 2500 ember szeptember 19-én hagyta el gyalogmenetben Bort. Több száz embert legyilkoltak útközben, a többiek október 6-án érkeztek Cservenkára, ahol 7-én és 8-án 700-1000 embert, miután előbb megásattak velük egy hatalmas gödröt, és lerakatták velük minden értéküket, még a karikagyűrűjüket is, lemészároltak, az életben maradtakat pedig továbbhajtották Zombor felé. Innen - további gyilkosságok mellett - Bajára, majd onnan Szentkirályszabadjára vitték őket, ahonnan zömmel Buchenwaldba és Flossenburgba deportálták a még életben maradtakat. (A magyar Holocaust, Budapest, Gondolat/Wilmington, Blackburn International Inc., é. n. /1988/. - A szerk.)]. Nekem is voltak Újpestről ismerőseim közöttük.

A férjem Máramarosra került. Vasutat építettek. A Horthy-proklamáció után húsz-harmincad magával lelépett. Összeszedtek egy csomó kézigránatos ládát, és a munkáról nem mentek be a körletbe, hanem fölmentek a hegyekbe. Úgy gondolták, ha rájuk akadnak, legalább nem adják magukat olcsón. Két vagy három napig ott voltak fönn az erdőben, szakadó finom őszi esőben. Egyszer úgy ment el mellettük egy csendőrzárőr, hogy hallották a beszélgetést, de megúszták. Ahogy szabadult fel az ország, úgy jött föl a szabad területen. Először Debrecenbe ment, onnan lement Szegedre, onnan próbált hazafelé kerülni. Azt hiszem, Kecskeméten is volt.

Amikor már hallotta, hogy Pest fölszabadult, akkor elindult Pest felé. Cegléden fölszállt egy tehervonat fékezőfülkéjébe, ahol bokáig ért a hó. Ő nyáron vonult be, télikabát nem volt nála, szerzett valahol egy tetves rendőrzubbonyt, és abban jött. Ceglédről Bugyiig jött a vonattal, és Bugyiból gyalog jött Pestre. Hozott magával egy hátizsák élelmet. Nem tudta, hogy ki van itthon, ki nem. Az apja nővére meg annak a fia volt meg. Akkor megnézte, hogy mi van a drogéria körül. Hát, ott rengeteg szemét volt, mert betörtek, kifosztották meg találatot kapott. Kitett a bolt elé a járdára két hokedlit, arra egy deszkalapot, és ami áru maradt, meg amit tudott szerezni, avval kezdett. Aztán ahogy tudta, úgy hozta rendbe az üzletet. Amikor mi megismerkedtünk, már egy normális üzlete volt.